

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 026429 21 Uvp
Banjaluka, 30.11.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Željke Vujanović, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi S. P. iz L., Ulica M. S. broj ..., koga zastupa punomoćnik V. L., advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 10.03.2020. godine, tuženog Ministarstva ..., u predmetu inspeksijskog nadzora, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 026429 20 U od 15.01.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.11.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 026429 20 U od 15.01.2021. godine preinačava, tako da se tužba odbija, te se odbija zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora u iznosu od 1.077,50 KM.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova sastava odgovora na zahtjev u iznosu od 1.316,25 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1. izreke uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt, kojim je odbijena je žalba tužioca izjavljena protiv rješenja urbanističko-građevinskog inspektora Odjeljenja za inspeksijske poslove Opštine L. broj ... od 21.08.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem (tačkom 1. dispozitiva) naređeno je tužiocu kao investitoru da u roku od 60 dana od dana prijema rješenja poruši privremeni poslovni objekat izgrađen na zemljištu označenom kao k.č. br. 921/1 (238) k.o. L., spratnosti P+M horizontalnih gabarita cca 10,40 m x 6,0 m+5,0 m x 7,0 m, drvenu nadstrešnicu horizontalnih gabarita cca 12 m x 4,10 m, pet drvenih stubova dimenzija 17 x17 cm ankerisanih u tlo, drvene grede, krovnu konstrukciju nadstrešnice prekrivenu tegolom, kao i krovnu konstrukciju objekta prekrivenu crijepom, te da teren dovede u prvobitno stanje; (tačkom 2. dispozitiva) tužilac je upozoren da će se ukoliko ne postupi kako mu je rješenjem naređeno, rušenje predmetnog objekta izvršiti putem drugih lica, pri čemu će troškovi izvršenja pasti na teret tužioca, a materijal će biti odvezen na deponiju otpadnog materijala; (tačkom 3. dispozitiva) je obavezan tužilac da u roku od tri dana od dana isteka roka iz tačke 1. rješenja, pisanim putem obavijesti organ o izvršenju rješenja; a (tačkom 4. dispozitiva) konstatovano je da žalba ne odlaže izvršenje rješenja. Stavom 2. izreke pobijane presude obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.077,50 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Uvažanje tužbe i poništenje osporenog akta se obrazlaže razlozima da je nezakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi rješenje prvostepenog organa od 21.08.2019. godine, jer za svoju odluku nije dao valjane, na zakonu zasnovane razloge. Sud je interpretirao suštinsko utvrđenje tuženog koje se svodi na to da je prvostepeni organ zakonito postupio kada je shodno svojim ovlaštenjima sadržanim u odredbi člana 171. stav 1. tačka đ) Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 40/13, 106/15, 3/16 i 84/19 - u daljem tekstu: Zakon o uređenju prostora i građenju), tužiocu naložio rušenje privremenog poslovnog objekta, jer isti ima status nelegalno izgrađenog objekta, a koje utvrđenje po stavu suda nije pravilno. Ovo iz razloga što među strankama nije sporno da je tužilac predmetni poslovni objekat izgradio na osnovu konačnog i pravosnažnog rješenja Opštinskog sekretarijata za poslove opštinske uprave Opštine L. broj ... od 24.10.1989. godine, koje rješenje prema stanju spisa do danas nije izmijenjeno, niti stavljeno van snage od strane nadležnog organa koji ga je donio, a to nesporno nije opštinski urbanističko-građevinski inspektor. Dalje je sud naveo da okolnost što je u dispozitivu rješenja broj ... od 24.10.1989. godine tužiocu odobreno da izgradi privremeni poslovni objekat sa rokom važnosti do pet godina, ne znači, kako to pogrešno zaključuje tuženi, da je time to rješenje prestalo da važi, pri čemu je ukazano da nijednom odredbom bilo kog zakona, uključujući i Zakon o opštem upravnom postupku nije propisano da se rješenja kakvo je ovo od 24.10.1989. godine kojim je stranka stekla neko pravo, stavljaju van snage protekom određenog roka, izuzetak je samo privremeno rješenje iz odredbe člana 205. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP), o čemu se u ovom slučaju ne radi. Zaključeno je da s obzirom na takvo stanje stvari, nisu bili ispunjeni uslovi za donošenje rješenja urbanističko-građevinskog inspektora od 21.08.2019. godine, sve dok stvarno nadležni organ ne izmijeni ili ne stavi van snage konačno i pravosnažno rješenje broj ... od 24.10.1989. godine.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tuženi pobija zakonitost iste zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je u provedenom postupku inspeksijske kontrole pravilno i potpuno utvrđeno da je predmetni poslovni objekat izgrađen na osnovu odobrenja za građenje Opštinskog sekretarijata za poslove opštinske uprave Opština L. broj ... od 24.10.1989. godine sa rokom važenja do pet godina, zbog čega je bez uticaja isticanje suda „da se radi o konačnom i pravosnažnom rješenju koje je na pravnoj snazi, jer ga stvarno nadležni organ ni do danas nije izmijenio niti stavio van snage“. Navodi da ostaje kod svog stava da je naprijed navedeno rješenje o odobrenju za građenje iz 1989. godine prestalo da važi istekom roka na koje je glasilo, a to je do pet godina, tako da organ koji je to rješenje donio nije bio u obavezi da isto stavlja van snage, a kako je sporni objekat nastavio da egzistira na navedenoj lokaciji i nakon isteka roka važenja iz navedenog odobrenja za građenje, isti je stekao status nelegalno izgrađenog objekta, jer tužilac nije produžio važenje navedenog odobrenja za građenje (što je bilo moguće zatražiti u vrijeme dok je još bilo na snazi to odobrenje za građenje), a niti je nekad kasnije od nadležnog organa zatražio izdavanje novog rješenja o odobrenju za građenje. Pored toga ističe da je u predmetnom postupku utvrđeno da je tužilac ovaj privremeni poslovni objekat rekonstruisao tako što je isti dogradio, rekonstruisan je kao jedna cjelina sačinjena iz dva privremena poslovna objekta, uz koji je sa prednje strane dograđena drvena nadstrešnica dimenzija 12 m x 4,10 m preko pet drvenih stubova dimenzija 17x17 cm, sve bez prethodno pribavljene zakonom propisane dokumentacije, zbog čega je prvostepeni organ pravilno postupio kada je investitoru naredio mjeru uklanjanja svih izvedenih radova na predmetnoj lokaciji jer su nelegalno izvedeni, shodno odredbi člana 171. stav 1. tačka đ) Zakona o uređenju prostora i građenju. Slijedom navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije, kao i zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita. Oспорava navod tuženog da je činjenično stanje u prvostepenom postupku pravilno i potpuno utvrđeno, jer je inspektor samo konstatovao stanje na terenu, a iz samog zapisnika o izvršenoj inspekcijskoj kontroli se vidi da je tužilac od momenta izgradnje objekta do danas vršio samo radove na adaptaciji objekta promjenom organizacije prostora unutar objekta bez promjene gabarita istog, dakle, vršio je radove za koje ne treba odobrenje. Pored toga ističe da čak i da je vršio rekonstruktivne radove na objektu, ni u tom slučaju mu se ne može narediti rušenje kompletnog objekta kako je to urađeno prvostepenim rješenjem. Međutim, smatra da je najbitnija činjenica koju je nižestepeni sud u pobijanoj presudi pravilno utvrdio, da je nadležni organ 1989. godine izdao tužiocu rješenje kojim se odobrava izgradnja predmetnog objekta i da se radi o pravosnažnom i konačnom rješenju koje je na snazi i danas, jer nadležni organ nikad sporno rješenje nije izmijenio, niti stavio van snage. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev odbije, a da se tuženi obaveže da mu nadoknadi troškove sastava odgovora na zahtjev od strane advokata u iznosu od 1.316,25 KM.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pobijanom presudom je uvažena tužba i poništen osporeni akt tuženog od 10.03.2020. godine, uz iznošenje razloga od strane nižestepenog suda koji nisu pravilni, niti zasnovani na zakonu, na čemu osnovano insistira tuženi.

Predmet ovog postupka inspekcijske kontrole je legalnost privremenog poslovnog objekta koji je tužilac izgradio na k.č. br. 921/1 (238) k.o. L. na osnovu rješenja Opštinskog sekretarijata za poslove opšte uprave Opštine L. broj ... od 24.10.1989. godine, za koje rješenje nije sporno da je konačno i pravosnažno, te da do danas nije izmijenjeno, niti stavljeno van snage, što je utvrdio nižestepeni sud, pogrešno zaključujući da je ta okolnost od odlučujućeg značaja za rješavanje predmetne upravne stvari.

Naime, iz samog sadržaja tog rješenja broj ... od 24.10.1989. godine je jasno da to nije privremeno rješenje u smislu odredbe člana 205. ZOUP, nego rješenje kojim je tužiocu kao investitoru odobrena izgradnja privremenog poslovnog objekta sa rokom važnosti do pet godina, koji rok je istekao 1994. godine, što znači da je sa istekom tog roka predmetni privremeni poslovni objekat tužioca stekao status nelegalno izgrađenog objekta, na čemu pravilno insistira tuženi u zahtjevu.

Kada se tome doda okolnost da tužilac kao investitor nakon isteka roka od pet godina, a ni kasnije nije zatražio produženje važnosti navedenog odobrenja za građenje, niti je zatražio izdavanje novog rješenja, pri čemu je isti rekonstruisao dograđivši nadstrešnicu, sve bez dokumentacije propisane Zakonom o uređenju prostora i građenju - sada su to lokacijski uslovi, što je utvrđeno i decidno opisano u zapisniku o inspekcijskom nadzoru od 26.07.2019. godine, dođe se do zaključka da je prvostepeni organ zakonito postupio kada je primjenom odredbe člana 171. stav 1. tačka đ) Zakona o uređenju prostora i građenju naredio rušenje pomenutog privremenog objekta i dograđenih dijelova.

Pri tome nije sporno da je tužilac imao i ima mogućnost da do nadležnog organa zatraži legalizaciju ovog objekta, odnosno da izdejstvuje rješenje o privremenom zadržavanju objekta,

ako isti eventualno nije moguće legalizovati zbog neusaglašenosti sa dokumentom prostornog uređenja ili zbog nerješениh imovinsko-pravnih odnosa na zemljištu, u kom slučaju se objekat može privremeno zadržati do privođenja zemljišta krajnjoj namjeni prema sprovedbenom dokumentu prostornog uređenja, ili dok se ne riješi vlasnički status zemljišta u skladu sa posebnim propisima, kako to propisuje odredba člana 13. stav 1. i 2. Zakona o legalizaciji bespravno izgrađenih objekata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 62/18), ali pokretanje tog postupka nema uticaja na ovaj postupak inspekcijskog nadzora koji je zakonito proveden, već samo na postupak izvršenja rješenja urbanističko-građevinskog inspektora o uklanjanju bespravno izgrađenog objekta u smislu odredbe člana 16. istog zakona, koji se u tom slučaju prekida do pravosnažnog okončanja postupka legalizacije, što je tuženi utvrdio i obrazložio u osporenom aktu.

Kako je nižestepeni sud poništio zakonitu odluku tuženog, proizilazi da je pobijana presuda zahvaćena povredama iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog uvažava i ista preinačava na način da se tužba odbija, shodno odredbi člana 40. stav 1. i 2. istog zakona.

Na osnovu odredbe člana 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske broj 58/03 - 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje shodno odredbi člana 48. ZUS, u vezi sa odredbom člana 49a. stav 1. ZUS, preinačena je i odluka o troškovima postupka s obzirom da je tužilac izgubio upravni spor, pa mu ne pripada pravo na nadoknadu troškova istog.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke ove presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da tužilac nije uspio u ovom postupku, zbog čega mu ne pripada pravo na nadoknadu troškova istog koje je potraživao vezano za sastav odgovora na zahtjev od strane advokata u iznosu od 1.316,25 KM.

Zapisničar
Željka Vujanović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić